

Айзък Азимов

Махай се, дъжд

– Ето я пак – каза Лилиан Райт, докато внимателно нагласяваше венецианските шори. – Ето я, Джордж.

– Ето я коя? – попита съпругът ѝ, опитвайки се да постигне задоволителен контраст на телевизионната картина, за да може да гледа мача.

– Госпожа Сакаро – отговори тя и за да изпревари неизбежния въпрос на своя съпруг „Коя е тази?“, бързо добави: – Новата съседка, за Бога.

– О-о.

– Прави си слънчеви бани. Непрекъснато слънчеви бани. Чудя се къде е момчето ѝ. В ден като този той обикновено е навън, стои в огромния им двор и удря топката в къщата. Виждал ли си го някога, Джордж?

– Чувал съм го. Версия на китайското водно мъчение. Бум в стената, туп на земята, шляп в ръцете. Бум, туп, шляп. Бум, туп...

– Той е добро момче, тихо и чудесно възпитано. Искане ми се Томи да се сприятели с него. Бих казала, че са на една и съща възраст, около десет години.

– Не съм знаел, че Томи има трудности със сприятеляването.

– Със Сакаро е по-трудно. Те са толкова затворени. Аз дори не знам какво работи господин Сакаро.

– Защо трябва да знаеш? Какво работи си е само негов проблем.

– Странно е, че никога не съм го виждала да тръгва на работа.

– И мен никой не ме е виждал да тръгвам на работа.

– Ти си стоиш вкъщи и пишеш. А какво прави той?

– Мога да кажа, че госпожа Сакаро знае какво работи господин Сакаро, но е много притеснена, защото не знае какво работя аз.

– О, Джордж – Лилиан се отдръпна от прозореца и погледна с аптипатия към телевизора. – Мисля, че трябва да положим малко усилия. Съседите трябва да положат малко усилия.

– Какви усилия? – Джордж вече се чувстваше много удобно на креслото, с голяма кока кола в ръка, току-що отворена и леко запотена.

– Да ги опознаем.

– Ти не се ли запозна с нея още първия път, когато дойде? Каза, че си ѝ казала нещо.

– Казахме си здравей и тя веднага се прибра, но и къщата все още не беше подредена, така че не можеше да се очаква нещо повече от едно здравей. Но оттогава минаха два месеца и все още нищо, освен едно здравей от време на време. Тя е толкова странна.

– Така ли?

– Винаги гледа в небето. Виждала съм я да нрави това стотици

пъти, а и тя никога не излиза, ако е поне малко облачно. Веднъж, когато момченцето си играеше навън, тя му извика да се прибира, защото е щяло да вали. Аз случайно я чух и си помислих, че за бога, цялото ми пране е на въжетата и изхвърчах навън да го прибера, но знаеш ли какво – навън беше ясен слънчев ден. Имаше някакви облаци, но те съвсем не бяха дъждовни.

– И какво стана – валя ли?

– Не, разбира се. Само напразно се разкарвах до двора.

Джордж вече се беше съсредоточил върху два удара, които изобщо не заслужаваха да се бяга. Когато вълнението свърши и питчърът се опитваше да възстанови спокойствието си, Джордж извика на Лилиан, която вече се скриваше зад кухненската врата:

– Е, след като са от Аризона, смело мога да заявя, че едва ли са в състояние да различат дъждовните облаци от останалите.

Лилиан моментално се върна в дневната.

– От къде са?

– Според Томи – от Аризона.

– Томи откъде знае?

– Говорил е с тяхното момче, между ударите с топката, предполагам, и то му е казало, че идват от Аризона и след това момчето е било повикано да се прибира. Поне Томи казва, че може да са от Аризона или може би от Алабама, или нещо такова. Знаеш го Томи как помни нещата до половина. Но след като времето толкова ги притеснява, предполагам, че е Аризона и не знаят какво да правят при този наш дъждовен климат.

– Но защо не си ми казал?

– Защото Томи ми каза едва тази сутрин и защото мислех, че той вече ти е казал и, за да бъда абсолютно честен, защото реших, че можеш да водиш едно нормално съществуване, дори ако никога не разбереш това. О-о...

Топката се носеше към трибуната в дясно и това беше краят за питчъра.

Лилиан се върна при щорите и каза:

– Просто ще трябва да се запозная с нея. Тя изглежда много сладка. О, за бога, погледни това, Джордж.

Единственото нещо, което гледаше Джордж, беше телевизора.

– Знам, че се беше вторачила в онзи облак – каза тя. – И сега ще се прибере. Сигурна съм.

Два дни по-късно Джордж беше излязъл, за да потърси нещо в библиотеката и се прибра с куп книги. Лилиан го погледна ликуващо.

– Утре няма да правиш нищо – каза тя.

– Това ми звучи повече като заповед, отколкото като молба.

– Това си е заповед. Утре отиваме със семейство Сакаро в парка Мърфи.

– Със...

– Със съседите до нас, Джордж. Как успяваш да не запомниш това име?

– Имам дарба. Как стана всичко?

– Просто тази сутрин отидох до тях и позвъних на звънеца.

– Толкова лесно?

– Не беше лесно, беше трудно. Стоях си там, изнервена, с пръст върху звънеца и си мислех, че е по-лесно да позвъниш, отколкото вратата да се отвори и да те хванат да стоиш отпред като глупак.

– Тя не те ли изгони?

– Не. Беше любезна, както можеше да се очаква. Покани ме да вляза, знаеше коя съм и каза, че се радва, че съм дошла да ги посетя. Нали знаеш...

– И ти им предложи да отидем заедно до парка Мърфи?

– Да. Реших, че ако предложи нещо, което ще позволи на децата да се забавляват, тя ще се съгласи по-лесно. Едва ли би искала да лиши детето си от такава възможност.

– Психологията на майката.

– Трябваше да видиш какво е в тях.

– А, за всичко това си е имало причина. Издаде се. Но, моля ти се, спести ми подробностите за съчетанието на цветовете в стаята. Не ме интересуват покривките на леглата, а размерът на шкафовете е информация, без която бих могъл да мина.

Тайната на щастливия брак беше, че Лилиан не обръщаше никакво внимание на Джордж. Тя премина през подробностите за съчетаването на цветовете в стаята, беше много подробна в описанието на покривките за легла и му даде описание сантиметър по сантиметър на големината на шкафовете.

– А каква чистота! Никога не съм виждала по-чисто място.

– Ако се сближиш с нея, тя ще започне да ти поставя невъзможни стандарти и рано или късно ще трябва да се откажеш от приятелството си с нея, за да се защитиш.

– Кухнята ѝ – продължи Лилиан без да му обръща внимание – беше

толкова идеално чиста, че направо ти се струва невероятно, че някога я използва. Помолих за чаша вода и тя я постави точно под крана и пусна водата толкова бавно, че пито капка пе падна в самата мивка. И това не беше престараване. Направи го с такава лекота, че просто си личеше, че винаги постъпва така. А когато ми подаде чашата, я държеше с чиста салфетка. Просто болнична хигиена.

– Сигурно си създава много работа. Веднага ли се съгласиха да дойдат с нас?

– Е... не веднага. Попита съпруга си какви са прогнозите за времето, а той отговори, че всички вестници казват, че утре ще бъде ясен ден, но все още не е чул последната прогноза по радиото.

– Всички вестници казвали така, а?

– Разбира се, те печатат официалната прогноза за времето, така че прогнозите им са еднакви. Но аз мисля, че те наистина препрочитат всички вестници. Съдя по купа, който оставя разносвача...

– Ти май нищо не пропускаш?

– Въпреки всичко – продължи Лилиан строго – тя се обади на метеорологичната служба и понита за последните данни, съобщи ги на своя съпруг и ми казаха, че ще дойдат, освен ако има някакви неочаквани промени на времето, но тогава ще се обадят да ни предупредят.

– Добре. Значи ще ходим.

Семейство Сакаро бяха млади и приятни, мургави и красиви. Докато те вървяха по дългата пътечка от своя дом до мястото, където бе паркиран автомобилът на семейство Райт, Джордж се наведе към съпругата си и ѝ прошепна в ухото.

– Значи той е причината.

– Искане ми се да беше – каза Лилиан. – Това, което носи ръчна чанта ли е?

– Джобно радио. Обзалагам се, че е за да слуша прогнозите за времето.

Момченцето на Сакаро тичаше след тях, размахвайки нещо, което се оказало, че е барометър, и тримата седнаха отзад. Започна се разговор по общи въпроси, който продължи до парка Мърфи.

Момчето на Сакаро беше толкова любезно и възпитано, че дори Томи Райт, заклещен между своите родители на предната седалка, се беше укротил и се държеше почти цивилизовано. Лилиан не можеше да си спомни кога се бяха возили в колата толкова спокойно.

Тя дори не беше обезпокоена от факта, че малкото радио на господин Сакаро, което почти не се чуваше при разговора, който се водеше,

беше включено и тя всъщност никога не го видя да го слага до ухото си.

В парка Мърфи беше прекрасен ден, горещ и сух, без обаче да е прекалено горещ, с весело светещо слънце на синьо, синьо небе. Дори господин Сакаро, който внимателно изследваше всяка точка от небето и след това втренчено се загледа в барометъра, изглежда не можа да открие нищо подозрително.

Лилиан заведе двете момчета до мястото с въртележките и купи достатъчно билети, за да имат по едно возене на всички уреди, които паркът предлагаше.

– Моля ви – каза тя на протестиращата госпожа Сакаро, – нека този път да ги контролирам аз. Следващият път ще бъде ваш ред.

Когато се върна, Джордж беше сам.

– Къде... – започна тя.

– Ето долу при щанда с освежителните напитки. Казах им, че ще те изчакам тук и след това ще се присъединим към тях – той звучеше подтиснато.

– Станало ли е нещо?

– Не, нищо особено, но си мисля, че той трябва да е доста богат.

– Нямам представа какво прави, за да си изкарва хляба. Аз го попитах...

– А сега кой е любопитен?

– Направих го заради теб. Той каза, че просто изучава човешката природа.

– Как само звучи. Това обяснява всичките тези вестници.

– Да, но с такъв красив и богат мъж за съсед, изглежда, че и пред мен ще бъдат поставени невъзможни стандарти.

– Не ставай смешен.

– И те не са от Аризона.

– Така ли?

– Казах му, че съм чул, че са от Аризона. Той изглеждаше толкова изненадан, че беше очевидно, че не са оттам. След това се засмя и попита дали има аризонски акцент.

– Знаеш ли, той все пак има някакъв акцент – каза замислено Лилиан. – На югозапад има много хора с испанско потекло, така че той пак може да е от Аризона. Сакаро може да е испанско име.

– На мен ми звучи като японско. Ела, те ни махат. О, боже мой, погледни какво са купили.

Всеки един от двамата Сакаро държеше по три клечки захарен памук – огромни топки от розова пяна. Памукът беше лепкав и се топеше

бързо в устата.

Семейство Сакаро беше купило памук и за всеки един от семейство Райт, и те от любезност трябваше да приемат.

Те се спуснаха по централната алея, изпробваха късмета си на дар-тс, на някаква покер игра, където топките се търкаляха в едни дупки при събарянето на дървените цилиндри от поставките. Те се снимаха, записаха гласовете си на касета и провериха силата на ръцете си.

След това взеха малчуганите, които бяха изразходвали всичките си сили в задоволяване на прищевките си, и Сакаро веднага изпратиха своето дете към щанда със захарния памук. Томи спомена за огромното удоволствие, което би му доставил един хот-дог и Джордж му даде четвърт долар. Томи също се отдалечи.

– Честно казано – започна Джордж, – предпочитам да остана тук. Ако ги видя да ядат още захарен памук, ще позеленея и ще повърна на място. Ако всеки от тях не е изял по една дузина клечки захарен памук, аз самият ще изям толкова.

– Чудесно те разбирам, а в момента купуват и на детето.

– Аз предложих на Сакаро да хапнем по един хамбургер, а той само ме погледна мрачно и поклати глава. Не че хамбургерът е кой знае какво, но след толкова захарен памук, е направо пиршество.

– Знам. Аз предложих на госпожа Сакаро портокалов сок и но начина, но който подскочи и каза не, човек би си помислил, че съм ѝ го плиснала в лицето. Според мен, досега не са били на такова място и се нуждаят от време, за да се приспособят към новите условия. Ще се наситят на захарен памук и следващите десет години няма да близнат такова нещо.

– Е, може би – те се запътиха към семейство Сакаро. – Виж, Лил, започва да се заоблачава.

Господин Сакаро беше сложил радиото на ухото си и гледаше напрегнато на запад.

– Охо – каза Джордж, – видял го е. Едно към петдесет, че ще иска да се прибираме.

И тримата Сакаро се нахвърлиха върху него, учтиви, но настоятелни. Те казаха, че съжालяват, че са прекарвали чудесно, възхитително, че Райт ще трябва да им гостуват колкото се може по-скоро, но сега наистина ще трябва да се прибират. Изглеждаше, че ще има буря. Господин Сакаро се оплака, че всички прогнози уж предвиждали ясно време.

Джордж се опита да ги успокои.

– Трудно е да се предскаже местна буря, но дори и да има такава, а

може и да няма, тя не ще продължи повече от половин час.

При тези думи малкият Сакаро почти се разплака, а ръката на госпожа Сакаро, държаща носна кърпичка, видимо потрепера.

– Хайде да се прибираме – примиря се Джордж. Пътят обратно изглеждаше много по-дълъг. Нямахше за какво да се говори. Радиото на господин Сакаро сега беше доста силно и той превключваше от станция на станция, като всеки път хващаше прогнозата за времето. Сега вече се споменаваха местни бури.

Момченцето каза, че барометърът пада, а госпожа Сакаро, подпряла брадичка върху дланта на едната си ръка, гледаше печално небето и помоли Джордж да кара по-бързо, ако е възможно.

– Наистина изглежда страшно, нали? – каза Лилиан любезно, опитвайки се да сподели чувствата на своите гости. Но след това Джордж я чу да продължава под нос:

– Повярвайте ми!

Изви се вятър, който вдигаше прахоляка от сухия път, когато навлязоха в улицата, на която живееха, а листата зловещо шумяха. Проблесна светкавица.

– Ще успеем. Ще си бъдете вкъщи след две минути – каза Джордж.

Той спря пред входа, който водеше към огромния двор на Сакаро и слезе от колата, за да отвори задната врата. Той почувства как една капка падна върху него. Пристигнаха точно навреме.

Сакаро се измъкнаха от колата с напрегнати лица, промърмориха някакви благодарности и се запътиха към своя дом, тичайки отчаяно по дългата пътека.

– Честна дума... – започна Лилиан, – човек би си помислил, че те са...

Небето се разтвори и дъждът започна да се излива на огромни капки. Върху покрива на колата им заиграха стотици палки на барабани, и на половината път от къщата Сакаро спряха и погледнаха отчаяно нагоре.

Лицата им губеха очертанията си под ударите на дъждовните капки, размазваха се, стопяваха се и се сливаха. И тримата се сбърчиха, изчезвайки в дрехите си, които паднаха на земята и образуваха три мокри, лепкави купчинки.

И докато семейство Райт стояха отстрани, сковани от ужас, Лилиан не можа да се сдържи да не довърши репликата си:

– ... че са направени от захар и се страхуват да не се разтопят.

КРАЙ

© 1959 Айзък Азимов

Isaac Asimov
Rain, Rain, Go Away, 1959

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1172>]